

Somogyi Zoltán

Meghalás

Pattogott az eső. A faleveleken, a kocsikon, esernyőkön ugyanúgy. A hátam fázott a nedvességtől. Futkosott a bőröm alatt valami elektromosság, mely ciklikusan összegyűrte, majd engedte kisimulni izmaid. Vagy néha keresztülbújtak rajtam a szellemek. De a homlokom tüzelt, sercegtek szemeim üregükben. Jól esett nekitámasztani a fejem... Mi is lehetett az? Egy fémdoboz a falon. Kapcsolószekrény tán. Leolvastott atomjait később magammal vittem bőrömön.

Sokágú sárga csillagok potyogtak ki a számból; megfejthetetlen domborműveket, térképeket rajzolva a tükrös, ezüstkék aszfalra. Toccs, toccs. Míg el nem folytak az esővízzel, hogy füvek tövében táplálékai legyenek a soklábú és sokszemű biomasszának. Prr. Prr.

Lent a pincében, a lépcsők alján, amiket háromszor másztam meg, valaki valaki másnak egy harmadikról és önmagáról magyarázott. Tudtam, hogy teljesen hiábavalóan, mégis érdekelt volna, de nem tudtam már figyelni.

Eszembe jutott a fénykép, amit egy ismeretlen mutatott. Aztán egy kéz, majd egy kép a falon. Valakinek gennyvulkánokat hímezett az arcára a kor. Pedig már nem vagyunk annyira fiatalok. 20, 25 % már biztosan mindenkinek lejárt. Rohad a testünkben a plazma. Poshad a vér.

A hideg: túró illatú. Vagy a hideg túró hideg illatú?

Feljöttek, és mielőtt egyikük elesve összepiszkolta volna a kabátját, azt mondta a lábaim előtti tócsára, hogy az az igazi absztrakt szürrealizmus.

Betámolyogtattak egy autóba, és valami megszúrta a karomat. Odanéztem, és az egyikük volt, egy fecskendőnyi valamit tolt bele a vérkeringésembe. Nem tudtam ellenkezni. Megbénultam.

Az övemét gondosan bekapcsolták, és suhantunk a kihalt utakon.

A kocsiban az ördög leheletének inkarnációja himbálózott fenyőfaként, zöld, sárga és rózsaszín szagokat eregetve, és nem tudtam okádni, mert nem volt már mit, meg különben is: kocsiban nem illik.

Megállunk. Erdő, sötét, sár. Folyó vagy patak hangja hallatszik. Kiszednek az autóból. Elég nehéz lehetek nekik. Csak úgy végig húznak a földön. Nagyon haragszom miatta, tiszta mocsok mindenem. Őket nem érdekli. Nem nekik kell rám mosni. Nagyon fázom. Levetkőztettek.

Lassul minden. Csupasz ágak, hideg, valami elrepül felettem. Bagoly. Beszélnek. A reflektorok fényében álmukból felvert bogarak kóvályognak fázva. Én is fázom. Apró, biomechanikus, rovarikus motorfűrész hangja hallatszik, de lehet hogy csak nekem tűnik fel. Rágnak szét az erdőt. Ez egy étterem, férgek, tetvek, hernyók akasztják bele fogait a ragacsos rügyekbe, és a gyenge, hersegő hajtásokba. Tépnek és rágnak. Parazita gombák és fagyöngyök szívják a természet érhálózatát. Szörcsög, cuppog, pereg, szítál, sívít, zizeg, recseg minden, és ez a hangzavar már elviselhetetlen. Szabad gyökök bontják ki maguk viruló burjánzásokká, sejtváros építőkövei közt gazdsungel szökken; bázispárok kapaszkodnak össze hibásan, a vonzás lerajzolhatatlan szabályai erősebbek a tradíció törvényeinél. Degeneratív pöttyök, foltok, formák, göbök, lyukak, színek és gyűrődések vetnek szokatlan árnyékot, s kölcsönöznek egyedi, emberi arcot a vadon közönyösen figyelő tekintetének.

Miért teszik ezt velem? Vicc?

Nem fáj, amikor a fejsze lecsapja a lábfejem. A fűrész sokkal rosszabb. Csíp, majd éget, és nyilalló a kín minden egyes fognál, mikor feszül a húsom, de aztán átszakad, és az jó, de abban a pillanatban minden kezdődik előlről. A vérem jólesően melegít. Felpuhítja a földet is, úgy érzem, süllyedek kicsit. Egyre könnyebb vagyok. És nem fázom annyira. Sőt, azt hiszem egyáltalán nem fázom.

Gumikesztyű érintését érzem a mellkasomon.

Próbálok megnyálni a szám, mert nagyon ki van száradva, de nem tudom.

Kitépik a szívemet.

Görgetnek. Tele megy az arcom sárral. Alig látok. Nyálkás levelek, apró kövek tapadnak rám.

Forgás közben látom a figyelő tekinteteket az erdő mélyéből. Érzem, egyre többen vagyunk. Idevonzott a szagunk állatokat. Látom az egészen apró változásokat. Mozgásra utalnak. Néha elcsípem a siklás, a moccanás, pislogás, vagy szippantás hangjait. Nedves szőr szagát érzem. Hamarosan rókokölykök játéka leszek.

Beleesek egy gödörbe. Toccsan a víz az alján. Utánam dobják részeim.

A föld íze kesernyés, sós.

Viszket a fejem, de nem vakarhatom meg. Hallom a lépteket odafenn. Dübörög a föld. Leszűrődnek rikoltások is. Madárdal, szélsüvöltés, esőbugyogás.

Zsongás a felszínem alatt. Feszül a bőröm. Egyre kisebb rám. Kilyukasztja a csontom több helyen. Körülfontak a hajszálak. Csúsznak-másznak rajtam, bennem, csiklandozva és undorítva lábak, csápok, gyűrűk, tapogatók, nyelvek. Körmeim manólapátok lesznek, szőrszálaim csupasz vakondfiak fészékében takarók, párnák.

Kaparászás fentről, szivárgás mindkét oldalról. Elkeveredek a földdel. Felszívnak csápok, fonalak.

Édes makkot majszoló disznók zápfogai közt zúzódok majd nyálban oldható szénhidráttá. Tölgyfa töve körül vagyok a humusz. Lesem a bokát, mely sírom taposta laposra, hogy lehúzhassam barlangüregembe, rókatestvéreim közé, gallykezemmel, kőfogaimmal.

Belőlem fénylik a savanyú som sárga virága, azon hízik a méh csíkos potroha, a méreggel teli.

Felfolyok a fán csúcsig, kilehelem magam a leveleken, felszállok a lombok közt susogva, a szellővel kavarogva az égig, hogy visszazuhanhassak, csattogó villámok mellett, égzengés hangjára, a zivatar által felzargatott, dagadó sármasszába. Vízyűjtő rétegekbe szivárgok, hogy utazhassak a patakkal, halak milliónak belein áttekeregve, tajtékká zúzódva sziklák ezrein, egész a tengerig. Szőrfdeszkákat cipelek majd hátamon, és óceánjárókat, meg bombapotyogató repülők anyjait; bőrökre tapadva kocikkal utazom újra, házakba jutok be, ágyakba, mosógépekbe. Erőt gyűjtök, elkeveredem mindennel, egyesülök, szétbomlok, szétterjedek, idővel hozzákapcsolódom minden atomhoz. Ott leszek mindenhol. Mindenben.

Én vagyok már az erdő. A sötét az ágy alatt, a por a padláson, a doh a pincékben. A falakban esős időben felkúszó nedvesség, a viszketés a szúnyog nyálában. A penész a sajton. Az egér körme alatt a piszok. Csont, amit a kutyád a szájában hoz; hely, amit ugatnak az ebek, és ahonnan nehéz elrángatni őket. Varjú torkában a károgás, pocsolójában a bugyborékolás. Az, ami figyel, de ha megfordulsz sosincs ott. A világ vagyok körülötted. A nyugtalanító, alig észlelhető mocorgás a természet mélyén. A félelmet keltő ismeretlen minden sötét és hideg sarokban, tájban, emberben.

De van valahol egy titkos tok, vagy rejtett rés, bezárt fiók, poros polc, bordakosár, zöld üveg, pókhálós üreg, sekély gödör. Szívem sírja. Ha majd azt is elérem, s halálomat bevégezem, megnyugszom, és eltűnök. Szépen lassan meglelem végső rejtek helyemet. Egy csigaházba költözöm, vagy darázsészket bérek ki. Ősi kezek által, kopár hegyeken, útjelzőül halomba hányt kövek alá fészkelődöm, vagy egy holtág sűrű, nyálkás, zöld medrét húzom esténként magamra.

Egy őzlábnymban felgyűlt tócsa vizéből felszárít majd a Nap.

Végül nem leszek más majd, mint semmi. Elfelejtett emlék, elkopott bánat. Egy marék szerves vegyület egy fa alatt. Folt valaki lelkiismeretén. Gyilkosaim gyomrán a fekély. Szemfedőjükön a redő.

És akkor befejezem a meghalást.

Szakítás

A lány lábujjait nézte. A kissé görbe, lefelé hajló és befelé kanyarodó ujjakat, végükön a gyöngyházfényűre festett, gondosan pedikűrözött, ovális, nagyinak tűnő körmökkel. A divatos szandál vékony pántjai, és a rövid, a combokat tapadva ölelő, enyhén áttetsző szoknya egész terjedelmében látni engedték duzzadó, fényes, végtelenül hosszú, barnára sült lábát. A bokája körüli vékony bőr alatt, ahol a talp szélénél parányi redőkbe gyűrődik a puha haj, egy kitágult, zöld véna deltavidéke lüktetett keresztül.

A lány jobb oldalt ült mellette, egy fehérre festett, koszos padon, ami kör alakban vette körül a móló végén a hat, erősen visszanyesett platánfa közül az egyiket. Most csak a válluk ért össze, és a felkarjuk, de régen az oldaluk, csípőjük, combjuk is.

Valaha. És nem is olyan rég. Imádtta azt az egyértelműséget és eleganciát, amivel a lány töprengés nélkül a padra ült, nemesen eltekintve a tisztátalansága tényétől, természetesnek véve a padok elkerülhetetlen piszkosságát. Szerette a lányban, hogy nem kényes, de abban a percben leginkább azt, hogy nem tesz szóvá, nem hibáztat, nem hánytorgat fel; hogy képes beletörődni, szemet hunyni, átsiklani, s mindezt derűsen.

És imádtta a lány gyönyörű lábait, jobban, mint az apró füle mögötti anyajegyét a nyelvvel birizgálni, jobboldalt a nyakon úgy, hogy közben orra a lány hajának hintőporra emlékeztető illatát szívja be; jobban, mint a mellbimbója körüli láthatatlan, csak ujjbeggyel tapintható pihéket borzolni; jobban, mint a mutatóujját végiglépdeltetni a csigolyák lépcsőjén a táncoló nyakszirttől egészen addig a pontig, ahol a gerinc eltűnik a farpofák közt, s amely pont edényként gyűjti össze a a hátból kibugyanó, és onnan legördülő izzadságcseppeket, hogy vegyíthesse valami mélyről fakadó, ősi, buja, tán lucskos beleken is áttekergő vagy véres vaginából kiserkenő, tisztátalan párlattal, s amely edényben megmártott ujj szaga felébreszt a lélek mélyén valami állatias szenvedélyt, ami azonnal, öntudatlanul nyüszíteni akar a kéj egy csapásra az elviselhetetlenségig fokozódó feszítésétől; de jobban, mint annak a csikorgó, összeszorított fogak közt kipréselt forró lehetetnek a sziszegő, nyüszögő, de élvezkedő hangját, amit a menstruációk alatti fájdalmas közösülés csalt ki a lány torkából. És ahogy nézte a lány lábát, őrzítő, leküzdhetetlen ingert érzett, hogy a szájába vegye, és a nyelvét befúrja két lábujj közé, hogy az ott megbújó homokszemek keveredhessenek a nyálával, és hogy ezek a nyálás, homokos lábujjak aztán összefonódhassanak a saját lábujjaival. Érezni akarta a fogai alatt a bőr rugalmas ellenállását; az erek, inak, csontok, porcok, csomók, göcsörtök meg barázdák, és egyéb tereptárgyak rendszerét az irha alatt, az erőszakosan, durván tapogató nyelv által. Elhessegette magától ezeket a gondolatokat, inkább a vizet nézte, s hagyta, hadd vakítsa el a rajta táncoló napképmás. A saját lábujjaira tévedt a tekintete, és a látvány töprengésre készítette. Túlságosan nagy, eres, inas, bokában vastag, a saroknál a bőr száraz, a nagylábujjon és a lábfejen az indokolatlan és felesleges szőrpamacs. A lábszáron sűrű, fekete, göndör, erős szőr bökös. Felderengett benne egy vágykép, az, hogy a lány a szájába veszi ezt a szőrös lábat, és nyalogatja, de ez undorító volt. A lány erre sose lenne hajlandó, nem mintha ő valaha is ilyet kért volna tőle, vagy szándékozna kérni. A lány meg magától sose gondolna ilyenre, hisz tartózkodó, szemérmes, bár nagyon odaadó és toleráns.

Néha azt vélte észrevenni, hogy a lány undorodik a szőrös lábától, ritkán érinti meg. De undorát, ha valóban az volt, sosem érezte. Tapintatosan leküzdötte. Máskor meg épp ellenkezőleg viszonyult hozzá, tetszett neki, játszott vele, nevetett rajta. Egyszer megemlítette neki, hogy azon gondolkodik, leborotválja, mert túl szőrösnek találja, de a lány ellenvéleményének adott hangot. Azt mondta, hogy az férfiatlan lenne és ocsmány is. Nem tudott kiigazodni a lányon. Most akkor zavarja-e, hogy ennyire szőrös a teste, vagy nem? A nap közben lassan teljesen eltűnt a horizont mögött, az első csillagok meg láthatóvá váltak a sötétkék égbolton. De a szél továbbra sem mozgott, s a tébolyító, fullasztóan párás meleg sem csillapodott. A hangok tompán haltak el, mert képtelenek voltak keresztülfújni magukat a forró levegő tömény, ólomsűrű párafalán. Egy hajó befutott, emberek szálltak le róla, vidám, fáradt emberek, mások meg felszálltak rá, harsányan, izgatottan. Aztán elindult a hajó abba az irányba, amerről érkezett. Megtornáztatta a vizet kissé, de a hullámozás gyorsan eloszlott a hatalmas felületen, a köveknek csapódó halvány csobogás meg már előbb hallhatatlanná szelídült. A túlparti táj tarka tetőivel virított,

hivalkodott. Aztán kigyúltak a fények. A lány menni készült. Mocorgott, erőt gyűjtött. Halkan megszólalt és elmondta a délutáni megbeszélés konklúzióját. Hogy szép volt, jó volt, de vége van. Szép emlék marad, és legyenek barátok. Aztán némi töprengés után megölelte a fiút, aki nagyon erősen ölelt vissza, és nem lazított ölelésén akkor sem, mikor a lány már elengedte őt. De aztán a lány lefejtette magáról a karjait, és felállt. Nagyon erős volt és határozott, képes volt elnyomni a feltörő sírásingert, bár a könny ott remegett szemében. Csak állt, és nem indult el. Nézte a fiút, aki a lány lábujjait nézte, és szeretett volna odébb pöckölni egy csikket, mert úgy érezte, nem való a lány szandálja közelébe.

A lány még egyszer odaköszönt, hogy: Hát akkor szia, és elindult. De három lépés után hirtelen visszafordult, gyors léptekkel odament a fiúhoz, lehajolt és megcsókolta. Mire a fiú magához ölelhette volna, a lány sietős léptekkel újra elindult. De a fiú utána szólt, és amikor a lány erre nem állt meg, utánaszaladt, és megfogta a karját, megállítva ezzel és maga felé fordítva. Kért még valamit utoljára. Búcsúajándékként. De a lány nemet mondott, és vissza se nézve ment a móló töve felé. A fiú visszaült a padra. Nem bírta kiverni a fejéből a lány lábának képét. Visszanyelt sírás morzsolgatta a torkát, de erős volt, és nem hagyta magát. A pár kibuggyanó könnycseppet gyorsan letörölte, és nagyon sóhajtott. Épp menni készült, mikor a lány csendben odaült mellé. Nem szólt semmi, csak szoknyáját kissé feljebb húzta, szandáljából kilépett, és odakínálta a lábát. Nézte, kívánta. Minél tovább nézte, annál erősebben. De már nem akarta elfogadni a köszönetét. Szerette volna megkérdezni, miért. Szerette volna megköszönni is. De nem mondott semmit. Felpillantott a lány arcára, a szemébe, és szerelmet érzett, meg hálát. Meg akarta ölelni a lányt, és meg akarta csókolni, és nem akarta, hogy vége legyen ennek az egésznek. De hát akkor már vége volt. Jobb kezét rátette a lány combjára, és egészen kicsit megszorította, csak hogy a bőr a bőrhöz erősen súrlódjon, és lassan elkezdte lefelé csúsztatni a tenyerét és az ujjait a boka irányába. Csodálatosan sima volt a bőr és bársonyos. Tárd, sípcsont, boka. Aztán lábfej, de a hüvelykujj a talp ruganyos puhaságán siklik. És az ujjak. Legvégül az ujjak az ujjakon. A lány a kezét gyengéden az arcára tette, és mikor erre ránézett, elmosolyodott. Visszamosolygott, beletörődően, aztán a lány tenyerébe csókolt. Erre az elrántotta a kezét, felpattant, és elment. Azonnal az orrához emelte a kezét, és szagolgatni kezdte. Izzadtságsgaza volt. Hitetlenkedve tovább szaglászta, de hamarosan be kellett látnia: azt az illatot, amit érezni vágyott, már soha többé nem leli fel.

Farkas Ferenc
Pál László érem
bronz